

Ми тут. Ми є. Ми — всі. Ми — гурт.
Єднаймося! Ми є той ґрунт
Подій майбутніх, вирішальних.

Ганьба покриє голови тих, хто тисячі, мільйони зболених сердець ятрив віки як падаль. І озвірілі люди, що душу свою кров'ю забруднили ганьби тої вже, певне, ніколи не змиють. Бо поміж тими дикими і безжальними очима навіть вовчі очі взирають людяніше.

А тії правдомовці стиснули правду за скалічене рамено і повели на гільйотину. Блукає тепер по нашій Україні ота розполовинена правда, а гнилі роти плюють в неї та проклинають її. А Бог собі сидить на хмаринці і мовчить, бо він милосердний. Прокляни ж і ти їх, Боже, бо ти правда, або ж збуди від сну тих зачумлених братів. Зганьблені і осліплені танцюють вони круг ідола свого, впиваються дурманом, а рабство їм грає в золоті сурми. Пробудіться ж бо, брати мої! Змийте ганьбу свою! Бо і ми донедавна спали і не знали, що таке єдність. Свобода нам поводитир, скинули ми золотого ідола і йдемо до правди. І може, багато серед нас тих, хто перше зневажав ту правду, а тепер стеле перед нею вишивані рушники. Та за них вже спокутувано, кров'ю чистою і невинною омито наші гріхи. І кожен з нас тепер почуває, що мусить стати на ту ниву правди і невтомно працювати на ній, ненавидячи і відкидаючи брехню. Знаєте ж бо, що ледарство затуплює почування і робить людину черствою.

Кожен тепер мусить відчутти на собі тягар відповідальності за будущину наступних поколінь. Бо наша хата більше не скраю, бо ми не можемо більше бути байдужими. І коли ми щиро трудитимемось, коли будемо вірити в краще майбутнє, то отримаємо в стократ більше. І скаже колись маленьке карооке дівча: «Мамо, дякую тобі за те, що ведеш мене стежиною правди».

Брати мої запроданці, як ви будете дивитися в тії карі очі, коли прирекли їх на без'язике буття? А коли тихої літньої ночі заколисуватимете те дівча русокосе, згадається вам та ясна нічка, коли місячні серпи складали в копи скривавлені тіла.

Чи не спротивиться вам таке напівжиття з полудою перед очима? Прозріть же, якщо ще є у вас хоч крапля людськості. Давайте разом будувати нашу Україну. Двадцять років жили ми пліч-о-пліч сліпцями, давайте жити пліч-о-пліч борцями. Бо той, до кого ви тулитесь, на кого молитесь, руйнує вашу народну душу. З ним треба боротися. Бо бродитимете, як ті мертві душі, а чужинці помикатимуть вами. Єднаймося, брати мої, во ім'я добра і правди!

Гавришук Оксана
філологічний факультет
УФ-31